

værelse. Henvises Sagen i Medhold af foregaaende Paragraf til Behandling for en ny Rævningeret, bliver Beslutningen om sagdan Henvisning at oplæse paa samme Maade.

§ 236.

Have Rævningerne erklæret, at den Anklagede ikke er skyldig, afgives strax Frisindelsesdom.

§ 237.

Er derimod den Anklagede af Rævningerne erklæret skyldig, og Sagen ikke i Medfør af § 234 henvises til Behandling for en ny Rævningeret, nedlægger og begrundet Overanklageren sin Paastand om Straffelovens Uivendelse, hvornæst den Forurettede, der har paastået sig Erstatning tilkjendt, paa Begjæring gives Ret til at udtale sig. Derefter kan Forsværreren og, hvis det forlanges, tillige den Anklagede selv, fremsætte, hvad de maatte have at bemærke. Enhver af de Bedkommende kan tvende Gange tage Ordet.

De ved Rævningerens Erklæring afgjorte Punkter maae ikke inddrages under denne Forhandling, som alene kan angaae det Ansvar, der kan skyldes af de den Anklagede overbeviste Handlinger.

§ 238.

Dommerne raadslaæ derefter om Dommen. Forsaavidt de, dertil findes, Anledning, kunne de strække sig tilbage til deres Forsamlingsværelse for nærmere at overveie Sagen og tage Beslutning.

Rævningerens Erklæring er Grundlaget for Dommen.

Hvis imidlertid de Handlinger, som Rævningerne have erklæret at være den Anklagede overbeviste, ikke falde ind under noget Straffebud, vil han være at frisindes.

Indes den Anklagede skyldig til Straf, ikkjendes denne uanset at Sagen maatte behandle under Herreds- (By)rettens Afgjærelse, jfr. § 168.

Naar Straf idømmes, kunne og Erstatningskrav, naar derom af den Forurettede er nedlagt Paastand, og de fornødne Oplysninger

til at bestemme sammes Omfang ere tilveie bragte under Forhandlingerne, afgjøres ved Dommen; i modsat Fald forbeholdes de Afgjørelse under en særlig Sag. Der skal ved Dommen fastsættes det Fornødne om Omkostningernes Udredelse.

Dommen, der oplæses lydelig af Formanden, skal derhos i Henhold til Rævningerens Udsagn, men uden at Spørgsmaalene til disse og de derpaa afgivne Svar optages i samme, korteligen angive de Grunde, hvorpaa Domslutningen bygges og navnlig de Lovbestemmelser, hvorefter Straf paalægges.

Dog kan Retten, naar det maatte gjøres nødvendigt, udsætte Domsgrundenes Affattelse en kort Tid, ikke over 8 Dage, og i intet Tilfælde udover Retsamlängens Slutning. Deres Kundgjørelse skeer da, efter at Domsgrundene ere indførte i Tingbogen, i et offentlig Retsmøde, som strax ved Dommens Afgjærelse, bevaames, og hvortil den Anklagede, hvis han er fængslet, vil være at fremstille.

§ 239.

Dommen bliver ved Formandens Foranstaltning snarest muligt paa sædvanlig Maade, at forkynde for Overanklageren, samt for den Anklagede, naar Straf er ham idømt, og ved Forkyndelsen meddeles der hver især en af Retskriveren bekræftet Udskrift af Dommen, hvorhos det, naar Dommen af Anklagede kan indbringes for Høiesteret, betydes ham, inden hvilken Frist dette maa skee.

Er Domfældte under 18 Aar, bliver Dommen paa lige Maade, at forkynde for hans Værges.

Er den Anklagede idømt Livsstraf, tilkjendegives det ham ved Dommens Forkyndelse, at Sagen vil blive indstøpnet for Høiesteret og der foretagen, uden at videre Kald eller Bæfel kan ventes.

§ 240.

Er Noget ved en Rævningerets Dom funden Livsstraf, har Retten at erklære sig over, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den Domfældte til Benaadning, hvilken